

SEMANA SANTA 2005

PARROQUIA DE SANT MARTI

MERCADAL

Sr. Rector de Mercadal, Sr. Alcalde, representantes del Ayuntamiento e instituciones señoras y señores.

Me encuentro hoy aquí en pleno viernes de dolores a las puertas de una nueva Semana Santa en esta iglesia de San Martín para realizar el Pregon de la Semana Santa de Mercadal.

Es esta ciertamente una circunstancia poco normal, teniendo en cuenta que no soy licenciado en historia o en teología, ni soy de hombre de gran oratoria o ágil en la escritura. Pero sin duda si que soy un enamorado de la Semana Santa y ferviente defensor de las muestras de religiosidad popular y puede que esto junto con la buena amistad que me une con su rector y hermano cofrade de la misma cofradía del Santo Sepulcro de Mahón haya llevado al Rvdo Xisco Cardona a concederme este honor sin duda inmerecido de poder realizar este Primer Pregon de una nueva y revitalizada Semana Santa de este pueblo ubicado en el corazón de nuestra isla de Menorca a los pies de nuestra patrona la Virgen de Monte Toro. Porque si uno alguna experiencia tiene en pregones de Semana Santa es en la presentaciones de los mismos en razón de mi cargo como Presidente de la Coordinadora de Cofradías de Semana Santa de Mahón, gracias a la elección de mis hermanos cofrades y a la confianza sin duda excesiva depositada en mi persona por parte de nuestro obispo Monseñor Piris.

A pesar de todo y puede incluso que con un cierto grado de temeridad y atrevimiento, creo que siempre se ha de responder a la llamada de un amigo y nunca me he sabido negar a cualquier iniciativa tendente a potenciar la Semana Santa, me dispongo a realizar el mismo. Y al llegar a este punto, es decir a la hora de la verdad, yo me pido como realizar un intervención en

Mercadal sobre su Semana Santa, cuando a pesar de saber que la misma a diferencia de otras poblaciones vecinas ,ha resistido en una clara muestra de cómo un pueblo cuando es firme en sus convicciones esta por encima de los criterios momentaneos y puntuales,los intentos de suprimir de la misma sus desfiles procesionales y en los mismos participa todo el pueblo y que este año gozara no de una recuperacion,porque nunca se ha perdido,pero si de una profunda revitalizacion,la realiad es que yo no la he vivido nunca, ya que yo he vivido mi semana santa ,la semana Santa mahonesa.Y la respuesta es clara y diafana,pues hablando con el corazon que es como verdaderamente se expresan las creencias y los sentimientos. Y hablando con el corazon sobre la unica semana santa que existe ,que no es otra que la semana santa de todos y cada uno de los cristianos,que la viven cada uno a su manera,pero para recordar, reflexionar y conmemorar los hechos sucedidos ahora hace aproximadamente 1972 años , cuando aquel niño nacido treinta y tres años antes en un establo en Belen moria y al tercer día resucitaba. Y lo hacia en una sucesion de acontecimientos que todavía hoy son claros exponentes de una ejemplar conducta a seguir.Buena prueba de ello, la tenemos cuando vemos la conmemoracion de estos hechos dentro de nuestra Iglesia universal con la mayor de las diversidades: desde la celebración sentida y entrañable de este pueblo de Mercadal, a la alegría y la bulla de la Semana Santa Sevillana,o la sobriedad de la Semana Santa de Valladolid con la magnificencia de las imágenes de Salzillo, o la sonora y redundante Semana Santa de Calanda con sus tamboradas o las crucifixiones de Filipinas o el Via Crucis en el Coliseo Romano cualquiera de las miles y miles de celebraciones que se extienden por todo el mundo.

Es la Semana Santa un cumulo de sensaciones y vivencias, porque no decirlo, mezcla de creencias, de celebraciones liturgicas fundamentales en la vida de un creyente,de manifestaciones de religiosidad popular de festividades civicas y sociales que todas juntas forman una amalgama que contribuye a formar la esencia de un pueblo.Y si en esta celebración conmemoramos el hecho que fundamenta nuestra fe ,de cómo El hijo de Dios dio la vida por todos nosotros,tendria poco sentido que nosotros centrasemos ,como de hecho sucede mas de una vez ,toda nuestra vivencia religiosa en esa sola semana porque todas las semanas deberian ser santas y nosotros deberiamos contribuir a que asi fuera.

Pero centrémonos en estas celebraciones puntuales y los hechos que conmemoramos. Unos hechos que si nos fijamos bien hoy dos mil años después tanto para bien como para mal se siguen repitiendo de forma

constante de tal forma que se diria que Jesucristo nos dejo claramente reflejados en su pasion, muerte y resurrección cuales serian las miserias de la humanidad pero tambien afortunadamente con su sacrificio el camino a seguir para poder ponerles remedio.

Dema pasat sera diumenge. El diumenge del Ram i tots noltros assistirem emb un doble sentiment certament contradictori de alegria i tristesa a sa Misa d'es Ram a ont els infant portaran ses palmas i es poble rams de llorc i olivera per se beneits, escoltant es llarg relat de sa pasio "La Pasia". Ja es capvespre, jo en tornare a emocionar en veura sortir de la Esglesia del Carmen, mentras sa banda de sa seva cofradia toca l'inne nacional sa imatge de la Pietat i recordare sa figura de s'añorat Pater Petrus y del Sr. Villalonga aquell prebere nascut a es Mercadal i que vare dedica tans i tans anys de la seva vida a sa parroquia del Carme de Mao. Poc mes tard i despres de celebrar es Via Crucis a s'esglesia de San Francesc iniciarem desde sa mateixa sa processo. Aquesta mateixa processo que despres de molts d'anys surtira una altre vegada de aquesta esglesia de Sant Marti en ses imatges del Natzare y la seva Mare ,la Verge que l'acompanya en el cami de la creu.

Tal com deia veim com una mateixa jornada ens mostra imatges de fa 20 segles enrera , en sa mateixa actualitat i tambe en sa mateixa dicotomia i contradicció. Com som capasos els esers humans de pasar en poc temps ;mesos, setmanas, dias inclus horas o minuts de ensalzar una figura o personatge a esfonsarlo mitjansant tots els medis possibles. I com cuant ens convertim en massa ens dijam endur per sa multitud sense atendre a raons ni criteris ,ni tan siquiera etics i morals.

Desde sa contemplacio de ses imatges de sa Processo d'es Via Crucis veurem en sa imatge de Es Natzare sa figura de es patiment de un home entregat i sol, convensut de la seva causa i que fa, ara sol ara acompanyat per el Cirineo el Cami del Cavari. Exactament igual avui en dia podem trobar infinitat de personas entregadas que en fet solas el cami ,en moments de ajuda puntual o no i baix l'escarni i la incomprensio de la societat. Al meu entendre pocas figuras trobariam avui en dia mes compenetradas en la imatge del Natzare que la persona de sa santidad el Papa Juan Pau II, que porta la seva creu en convicció ferma ,decidit a rivar al final desde el patiment i la total entrega personal .Poc despres sa Cofradia de la Sang ,sa

mes antiga de Mao, ens mostrara la imatge de Jesus clavat a la creu i al seu peu Maria Magdalena. Aquella dona damunt sa cual ultimament se a teorizat i s'en escrit multitud de llibres pero que al cap i a la fi, no es mes que això una dona, un esser huma que per damunt de la seva historia personal a la fi se entrega de tot cor i a la cual Jesus com a tots nosaltres no li demane de ont ve o com ve sino a ont va. Cuantas personas existeixen avui en dia que desde s'anomat son fidels exemples de entrega i dedicacio i malauradament cuants personas son rebutjadas por tots noltros en rao de la seva procedencia i les sevas circumstancias personals en una actitud totalment contraria al exemple donat per Jesus. I ja al final de la Processó tornam a s'imatge de la Pietat. Baix el fons de s'arc d'es Pont de Sant Roc antiga entrada de sa ciutat de Mao, es reflexa sa imatge de la Mare de Deu sostinguent al seu fill al peu de la creu. Una imatge feta a imitacio de la Pietat d'en Miguel Angel que existeix a la basilica de Sant Pere al Vaticà, a on el Sant Pare viu dias de dolor pero de entrega personal com no es recorden en s'istoria. I la imatge de la Pietat ens tornar tota la ternura i sereno que les imatges anteriors ens en fet perdre. Front el dolor personal de una mare que ha perdut el seu fill veim la tendresa i la amor reflexat en el cos ara mort e inert de Jesus acoit en el falda de la seva mare com quant era infant alla a Betlem. Cuants de noltros al llarg de la nostre accelerada vida actual pasam de la falda maternal a la nostre infancia a una vida allunyada del respete o inclus l'estima a n'els nostres pares, pero desde la tranquilitat de que final sempre podem tornar a la falda de la mare que ens acoeix en el seu si I exactament igual fa la nostre mare esperitual, la nostra esglesia, que com la Pietat sempre te els braços overts disposta a acoirnos. Fexeusi be si es aquesta una imatge important que inclus gran artistas quant varem dissenyar la basilica de Sant Pere, com el propi Bernini varem volen expresa en la seva conaguda e impresionant columnata de la plasa de la basilica aquest sentiment de braços extesos envoltan-nos en el si mes profund de la nostra esglesia, aquella a on despres de alluñarnos una i altre vegada sempre tornam a ser rebuts emb els braços overts, porque tenim l'immens do del perdo, una perdo que una mare mai nega al seu fill. Crec que mai serem prou consients de l'immensa gracia que tenim els creyents

Esteim ja en plena Setmana Santa, dilluns, dimarts sant, dies de reflexio, de preparacio de cultes i rivam al dimecres sant. No es aquest un dia mes, es a ont celebrem sa misa crismal a ont beneirem els sants olis que ens serviran al llarc de tot l'any i els nostres pastors, els preberes reafirmaran una vegada mes el seu compromis cap el seu ramat. Un ramat que moltes vegades els i es esquiou o indiferent, pero a n'el cual ells en major o menor fortuna pero sempre en la millor voluntad i entregan la seva vida.

Dijous Sant de capvespre, un servidor es dirigeix cap a Santa Maria per participar a l'ofici a on es celebra el Darrer sopar de Jesús en els seus deixebles, com en altres celebracions en n'ia de tota mena, unes més solemnes i altres més íntimes, en aquest cas el marc certament majestuós de Santa Maria és magnífic en la presència dels membres de la Cofradia de els Centurions. Celebrem un dels eixos fonamentals de la nostra fe i que ve donat per dos vessants: la neteja dels peus dels deixebles per Jesús com a prova de la seva entrega i la creació de la eucaristia mitjançant un manament fonamental ESTIMEU VOS ELS UNS ALTRES TAL COM JO US HE ESTIMAT. Que senzilla que seria la vida de tots nosaltres si fosim capaçs de seguir aquest manament, que moltes vegades diem oblidat per el camí, com diem oblidats els sagraments que avui si visitarem en acabar l'ofici, quan els mateixos són autèntics oasis de pau i serenitat dins el trivell de la vida actual.

I em aquestes em arribat al divendres sant.

Cuando de bon matí, allà per les set mitja se obren les portes de Santa Maria, com segur que també aquestes de l'església de Sant Martí i de totes les esglésies es respira un aire diferent. Un silenci, una fredor i una solitud sepulcral, premonitoris del que a de venir u invadeixen tot. Però és aquest el marc idoni per que un confrare com jo atabalat al llarg de tot el dia per un seguit d'actes, feines gestions i celebracions pugui reflexionar sobre el que avui celebrem LA ENTREGA I MORT DEL FILL DE DEU PER TOTS NOSALTRES.

A partir de aqueixa dinàmica si es vol es atabaladora, les naus de les temples seus de les confraries es van umplint de gent, muntatge de passos, via crucis, guardies davant les imatges, concerts de les set paraules, Sants Oficis en la adoració de l'arbre de la creu, preparatius i més preparatius perquè a les vuit mitja del Processó del Sant Enterrament, trasllat al mig del carrer i apropiat a mils i mils de ciutadans, que per desgràcia no se acostant a les esglésies o si u fan és únicament per motius culturals, el misteri de la mort de Jesús.

Desde san Francesc sa imatge de la Veronica ens mostrara el rostre dolorit de Jesús.

Desde el Carme, vindra San Juan Evangelista el nou fill de Maria, “mare aqui tens el teu fill, fill aqui tens la teva mare”, Jose de Arimatea i Nicodemus. clar exponent de la realitat actual en que molts per evitar-se problemes ,perque no esta ben vist o per defensar els seus interesos personals portan las seves creencias en secret o clandestinitat.

Des la Concepcion , sa moderna confrarie de Sant Pere, portara una de ses imatges avui en dia mes actuals.Sa Negacio de Sant Pere. No tres com Pere, ni trentatres ni trescentes trenta tres ,cuantas i cuantas vegades negam avui en dia a Jesus.

Ben a la vora desde San Josep Maria Magdalena restara al peu del arbre de la creu,una imatge esculpida per en Waldemar Fenn en ses llenyes doloridad de barco Atlante, una creu ara vuida perque Jesus es en el seu sepulcre.

Un Sepulcre que espera dins Santa Maria que el responsable de la seva Cofradia, ens els derrers anys el que ara els parla, es doni la sortida.

¿I on es el qui a de donar la sortida? Dons no i es

En aquells moments tot i eser ben plantat en mig de la nau del temple, us puc assegurar que no i som, perque any derrera any pasan devant meu es reflexes de tota una vida.Permeteume alguna conficencia intime.Saveu quin es el meu record o sensacio que jo tinc de sa Setmana Santa, dons ben sencill ; el de una ma forta, energica pero calida i protectora que me agafaba en fermesa en mig de aquest desgabell existent dins Santa Maria poc avans de sortir sa profeso,pero de fa ara junst 40 anys, cuant jo en cinc anys assistia per orgull del meus familiars com a confrare mes petit per primera vega a sa mateixa.Aquella ma no era altra que la ma del meu pare que en mig de una onada de habits negres y pasos que si de per si son monumentals ,per un infant de cinc anys eran gegantins,me agafaba emb indisimulat orgull pero en fortaleza, en calor i emb amor protector i jo no se com diro en sentia feliç i protegit en mig de un esdeveniment que no ens enganem no savia molt be en aquell moment quin era.Cada divendres sant cuant jo veig infants petit que acompanyats del seu pare asisteijen a sa profeso , no puc fer meins que recordaro i us dire mes ancara,instants avans de donar la sortida emb els tres tocs de ma reglamentaris damunt es Sant Sepulcro,jo tinc sa fortuna ,sa inmensa fortuna de sentir es aquesta mateixa ma sa fortaleza i sa esperit de la ma del meu pare,sa mateixa que jo e

intentat trasmetre en els meus fills,deu fa fagi que en la mateixa fortuna i insert i com esper que ells u transmetin en els meus nets.

I aura sens dupte que i aura qui us digui que això son falsos sentimentalismes,desfasats i sense sentit. Dons be jo ben al contrari us dic que benaurats els qui puguin gaudir de aquest records i aquest sentiments perque a n'és meu criteri es mateixos ens demostran que son un eslabo mes de una gran cadena.No una cadena opresora que ens te privats de llibertat,sino ben al contrari, una cadena que ens lliga i ens compromet desde la llibertat personal en la construccio de un mon millor. Una cadena formada per eslabons i mes eslabons de personas i familias cristianas que al llarg de dies, setmanas ,mesos ,anys i segles ens portan a ses autentiques e indiscutibles arrels cristianas de sa nostra societat menorquina, española i europea.Unes incuestionables arrels cristianas, basadas en la nostre fe,que ara alguns o molts volen discuti,pero que desde el que a de ser el nostre respecte a la diversitat son tan dignas com a moltes altres ,pero tambe i par tant com a minim tan mereixedoras del mateix respecte , comprensio i tolerencia que totes les altres o mes ates es gran legat historic,social, cultural i sobre tot espiritual que en aportat a la nostra societat.

Emb els tres tocs de rigor i el redoble d es tambor i mentres, es cor interpreta el cant de l'Eu de mestre Benet Andreu,surt al carrer l'imatge de Crist al seu sepulcre,escollat per membres voluntaris de la Guardia Civil. Els cos el que ha donat la vida per tots nosaltres, reb guardia d'honor, de uns orgullosos voluntaris de un cos militar ,del cual amolts del seus membres tambe en donat la seva vida per tots nosaltres. I nosaltres, el cofrades ens semtin orgullosos i agraits de la seva presencia que ens acompanya ara com mos acompanyaba avans i desitjam que ens acompanyi en el futur.Derrera ell la seva mare la Verge Dolorosa,baix la solemnitat del seu pas de palio,i la immensitat del seu manto negra com la fosco que ens envolta,aquella verge que acompanya el cos del seu fill experimenta com ningú la Soletat.Quin nom mes apropiat per una de ses caracteristicas mes habituals de la nostre societat.Vivim rodats de gent,pero en total soletat.Mares que tinguent els seus fills viuen en la soletat, i encara mes greu personas i personas que desde el individualisme mes ferotge que en envolte en triat viure en soletat, com les avui en dia denominadas familias unipersonals.

Feia mensio ara mateix al meu pare,dons be un altre divendres sant, fara ara 28 anys ,ell feia tres mesos que acababa de morir i en aquell moment de la sortida del Sant Sepulcre,jo continuaba participant en la profeso i la meva mare plorant, restaba quieta, muda e inmovil dins el temple, mirant desde la

absoluta soletat el que tants anys havia vist en la participació del seu marit. I en aquells moments D. Rosendo Gisbert, el Sr. Calderon de s'Institut, persona ben coneguda per molts de vostres, recienment desaparegut i que acompanyava a sa profesora, veient l'escena, se ensortir de la mateixa, la envolta i la consola. Aquesta escena tan íntima, tan personal i tan simple es de una claretat aclaparadora. Cuantas vegades enlluernats per tot s'entorn espectacular i magnífic, dins sa opulència de sa societat actual, tots noltros no baixam a veure el petit detall, el detall íntim i personal del nostre germà que ens necessita i en el que no li sabem ja no donar-li ajuda, sino que ni tan siquiera repara amb ell, deixant-lo en la més absoluta soletat com la qui experimenta la Verge de la Soletat.

I mestres tot això es desenvolupa per es cap de llevant, aquí es Mercadal el Sant Crist que teniu a la darrera capella i en el que aore adorat durant l'ofici cantanli MIRAU L ARBRE DE LA CREU, DEL QUI SORTIR LA SALVACIO DEL MON, VENIU A ADORARLO, plegant els seus braços articulats, demostració clara de com deuria celebrarse aquí a Es Mercadal el descendiment de la creu, sera depositat en el seu Sepulcre i seguit de la seva mare celebrareu ben igual sa vostre processo del Sant Enterro. Be ben igual no perque i tindreu una diferencia fonamental, perque aquí a Es Mercadal a Jesus Mort, el segueix la Verge Dolorosa, pero segur que no la verge de la soletat, perque aquí com en lloc ella va acompanyada i seguida de tot un poble, un poble que junt i unit celebra aquest misteri. Cuant a Mao companys confreres comentan si aquest any i avia mes o manco gent que altres anys mirant sa profesora, un no pot meins que pensa tant de bo fosim coma Mercadal i tots partisipessim a sa aprofeso i encara mes tanto de bo aquesta participació fos al llarg de tot l'any.

I acabam així el divendres Sant dia important per els catolics i día gran per molts de cofrades, pot ser massa gran inclus. I dic massa gran perque en la celebració de sols el divendres sant els cristians no anirem en lloc, es precis i necessari seguir la celebració.

Per això l'endemà sera disapte sant, día de transició, de vuido i de silenci, un silenci trencat per el siula de és cotxes en contacte en sa çera de sa nit pasada, que ens recorda que per aquest i va pasar Jesus mort i que per tant esteim a la espera de la nitmes gran de l any en que celebrem que Jesus a vençut el mal i la mort i ens a obert el camí a la vida, en la liturgia de la Vetlla Pascual i aquí es a on verdaderament no i auria de falta ningu perque sense aquesta celebració tota la resta no te cap sentit ni val per res.

Mira por donde llegamos al domingo de Pascua por la mañana, puede que llueva, puede que sople el viento, puede que haga un frío como el que nos a atezado este invierno pero no importa. Es el día de Pascua i la fuerza del

sol ilumina i calienta nuestros corazones como si una autentica explosion primaveral nos inundara.Hemos cambiado de mentalidad la sensacion de alegria nos invade i el ruido ensordecedor de todas las bandas de tambores,tocando juntas dirigiendose a celebrar el Encuentro,muy acertadamente recuperado hace ahora doce años, llenas nuestras calles.Muchos años atras este ruido ensordecedor era provocado por todo los niños del pueblo que a base de ollas y cacerolas salian a la calle ,entonces en plena mañana del sabado santo,a proclamar que Jesus habia resucitado.Mirad que paradoja, cuando nosotros los catolicos muchas veces parece que estamos en un camino de repliegue, y dejamos perder nuestros simbolos y costumbres, sustituyendo fiestas y celebraciones, el que era un estallido popular de gozo y alegria como el repicar de cacerolas por los crios se ha convertido en un instrumento de reivindicacion politica y social.No hace mas de un año , un ilustre pregonero de la Semana Santa Mahonesa, sin duda mucho mejor que yo y buen amigo mio ,Juan Quetclas afirmaba “Lo dificil no es ser cristiana , lo dificil es vivir como cristiano”,desgraciadamente i sin querer caer ahora en alarmismos imprudentes ,cuando muchos creyentes comenzamos a tener la sensacion de que vivir como cristiano es dificil,pero ser cristiano tambien empieza a serlo;seria bueno que reflexionasemos sobre este hecho,reconociendo nuestras propias responsabilidades sobre esta situacion i consecuentemente fuesemos capaces de realizar un paso adelante en la demostracion publica de nuestras creencias. Demostracion que no puede ser hecha de otra manera que con nuestras propias actuaciones, basadas en el mensaje que el Jesus que acaba de resucitar, nos día el pasado jueves santo, que ahora se intuye remoto y lejano cuando dijo AMAOS LOS UNOS A LOS OTROS COMO YO OS HE AMADO.Se que es dificil, practicamente imposible, son otros tiempos, otras circunstancias, pero que quieren que les diga, a mi me haria ilusion y me llenaria de gozo ver a una multitud espontanea de creyentes expresando su alegria desde sus puertas y ventanas delante un hecho tan trascendental , el mas trascendental de todos, como el que celebramos, con el mismo impetu i entusiasmo con que en tantas ocasiones nos sumamos a manifestaciones reivindicativas mas o menos instrumentalizadas de caracter temporal o materialista.

Estamos en medio de la plaza,también aquí en Mercadal llegareis hasta la plaza, al fin despues de caminar por las calles del pueblo la imagen de Jesus Resucitado se encuentra y saluda a su madre La Virgen, no la virgen de la Piedad, ni la virgen dolorosa o de la soledad, no ahora es la virgen de la esperanza, envuelta por todo un pueblo ahora esperanzado y feliz que canta exultante:

Reina del Cielo alegrate

Aleluya

Porque el que mereciste llevar en tu seno

Aleluya

Resucito como dijo

Aleluya

Un canto del Regina Coeli que precede al popular

Deixem lo Dol

Canten tots emb alegria

Anem a donar

Lo sant pascuas a Maria

Como expresiones claras y diafanas de cuales son nuestros sentimientos.

¿Y ahora que?

Ara es el moment en que molts de confreres com si de sa despedida d'es caixers de Sant Joan es trates diuen FINS L ANY QUE VI SI DEU VOL.

Y aquesta frase que es clar exponent de una realitat i una situacio es converteix en profunda justificacio de molts de rebujts a ses confraries i a ses mostres de religiositat popular,pero devant aquesta actitud sense dupte respectable cal ferse una pregunta ¿Que ens esta passant quant som capasos de movilitzar cents i mils de personas vers unes celebracions i despres aquestes mateixes se allunyan de sa nostra esglesia fins l'any que ve?

La resposta facil es clara, folklore, tradicio familiar, falta de contingut i sentiments en aquestes celebracions.Potse que sigui algo de això, pero no ens engañem, la resposta es molt mes complexa i molt mes seriosa i tots en la mesura en som responsables cada un en la mesura que li pertoca.Entre tant desde la tolerancia tan proclamada ,tan necesaria avui en dia i tan poc practicada entre noltros mateixos,jo deman que dejem que cada membre de la nostra comunitat preberes i laics,cofradias, comunitats de religiosos,tots i cada un del qui forman aquesta esglesia universal,vagin fent desde la conviccion de la fe el seu cami, la seva feina en comunio i en respecte per els demes porque a la fi tots tenim molt en que millorar i nosaltres els confreres quant um germa ens digui FINS L ANY QUE VE SI DEU VOL, li

en de contestar DONS NO, DEU NO VOL. Deu vol que totes aquestes manifestacions que es reflexen en les imatges que es porten per els carrers de les nostres ciutats al llarg de aquesta setmana santa els mantinguem durant tot l'any, dia darrera dia; fent el nostre camí no sempre fàcil com el Cirineu, estant a la falda maternal de la Verge de la Pietat, no negant la nostra fe com u vare fe Sant Pere, acompanyant al ésser humà en la seva soletat com acompanyem a la verge de la Soletat o com la Verge de la Esperanza mantinguem la esperança en un futur millor i més just per tots fruit de la nostra consciència el nostre treball i la nostra actuació sempre solidària.

Venivolgut ciutadans de Es Mercadal, us desijo de tot cor que gaudiu de aquesta Setmana Santa. NO perdo, No es aquesta la expressió correcta, perquè la Setmana Santa no es per disfruta. La setmana Santa es per viurela, per reflexionarla, per sentir-la per patir-la inclús com la va patir Jesús, per tant us desijo que visqueu una sentida Setmana Santa i que gaudiu després de la alegria de la Pasqua, una alegria que tant de bo us acompanyi tot l'any.

E dit

Salvador Botella Mantolan